

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1760/2024
05.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марка Јовишића и др, због кривичног дела отмица из члана 134. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвоката Љубице Силић и браниоца окривљеног Марка Јовишића и малолетног сада пунолетног АА, адвоката Горана Карадаревића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-77/22 од 17.08.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 985/23 од 06.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.02.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-77/22 од 17.08.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 985/23 од 06.03.2024. године и то у целости захтев браниоца окривљеног Марка Јовишића - адвоката Горана Карадаревића, те захтеви браниоца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвоката Љубице Силић у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, а захтев браниоца малолетног сада пунолетног АА – адвоката Горана Карадаревића у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу ови захтеви **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К-77/22 од 17.08.2023. године, између осталих, окривљени Марко Јовишић и Лазар Јовишић и малолетни сада пунолетни АА су оглашени кривим због извршења кривичног дела отмица из члана 134. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, па су осуђени и то окривљени Марко Јовишић на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, а окривљени Лазар Јовишић на казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) месеци, док је малолетном сада пунолетном АА изречена казна малолетничког затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци, с тим што се окривљенима Марку Јовишићу и Лазару Јовишићу у изречене казне затвора урачунава време које су провели у притвору и то окривљеном

Марку Јовишићу почев од 28.10.2019. године па надаље, а окривљеном Лазару Јовишићу почев од 28.10.2019. године до 17.08.2023. године, као и време које ће провести на издржавању мере забрана напуштања стана уз примену електронског надзора почев од 17.08.2023. године па надаље.

Истом пресудом према окривљенима Марку Јовишићу и Лазару Јовишићу и малолетном сада пунолетном АА је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са малолетним оштећеном ББ у трајању од 3 године од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Малолетни оштећени ББ је за остварење имовинскоправног захтева упућен на парницу путем законског заступника. Окривљени су обавезани да надокнаде трошкове кривичног поступка Вишем јавном тужилаштву у Сремској Митровици и Вишем суду у Сремској Митровици, као и да плате судски паушал, а како је то ближе означено у изреци пресуде. Окривљени су обавезани и да плате трошкове на име заступања малолетног оштећеног ББ од стране адвоката Јовице Ковачевића и адвоката Драгана Вујовића, а о којим трошковима ће бити накнадно одлучено.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 985/23 од 06.03.2024. године усвојена је жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Сремској Митровици, па је преиначена пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-77/22 од 17.08.2023. године у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног Марка Јовишића, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Марка Јовишића за кривично дело отмица из члана 134. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 10 (десет) година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.10.2019. године па надаље, док су одбијене као неосноване и то у преосталом делу жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Сремској Митровици и у целости жалбе окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића и бранилаца окривљених Марка Јовишића, Лазара Јовишића и ВВ и малолетног сада пунолетног АА, те је првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Марка Јовишића, адвокат Љубица Силић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, те због повреда одредаба чланова 33, 54, 134. и 132. КЗ, са предлогом да Врховни суд сходно члану 492. ЗКП усвоји захтев, те да укине у целини или делимично првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду или да преиначи у целини или делимично првостепену и другостепену одлуку или само другостепену одлуку тако што ће окривљеног Марка Јовишића ослободити од оптужбе или му изрећи блажу кривичну санкцију или тако што ће преквалификовати кривично дело и окривљеном изрећи блажу кривичну санкцију, као и да сходно члану 488. став 3. ЗКП одреди да се прекине извршење правноснажне пресуде;

- бранилац окривљеног Марка Јовишића - адвокат Горан Карадаревић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног Марка Јовишића ослободити од оптужбе или га блаже казнити;

- бранилац окривљеног Лазара Јовишића, адвокат Љубица Силић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, те због повреда одредаба чланова 33, 54, 134. и 132. КЗ, са предлогом да Врховни суд сходно члану 492. ЗКП усвоји захтев, те да укине у целини или делимично првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду или да преиначи у целини или делимично првостепену и другостепену одлуку или само другостепену одлуку тако што ће окривљеног Лазара Јовишића ослободити од оптужбе или му изрећи блажу кривичну санкцију или тако што ће преквалификовати кривично дело и окривљеном изрећи блажу кривичну санкцију, као и да сходно члану 488. став 3. ЗКП одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде;

- бранилац малолетног сада пунолетног АА - адвокат Горан Карадаревић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да преиначи побијане пресуде тако што ће малолетног сада пунолетног АА ослободити од оптужбе или га блаже казнити.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених и малолетног сада пунолетног АА Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених и малолетног сада пунолетног АА, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима бранилаца окривљених и малолетног сада пунолетног АА, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића и малолетног сада пунолетног АА су неосновани и то у целости захтев браниоца окривљеног Марка Јовишића - адвоката Горана Карадаревића, те захтеви браниоца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвоката Љубице Силић у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а захтев браниоца малолетног сада пунолетног АА у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док су у преосталом делу ови захтеви недозвољени.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, бранилац окривљеног Марка Јовишића и малолетног сада пунолетног АА, адвокат Горан Карадаревић у поднетим захтевима истиче да је у доношењу побијане другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 985/23 од 06.03.2024. године као председник већа учествовао судија Боровој Пап који се морао

изузети од поступања у предмету, из разлога јер је у овом кривичном предмету претходно одлучивао о притвору против окривљеног Марка Јовишића и то учествујући у доношењу пет решења Апелационог суда у Новом Саду и то КЖ2 1/23 од 04.01.2023. године, КЖ2 652/23 од 04.05.2023. године, КЖ2 941/23 од 26.06.2023. године, КЖ2 1247/23 од 18.08.2023. године и КЖ2 1326/23 од 05.09.2023. године. Према наводима захтева, приликом доношења наведених решења судија Боривој Пап се, ценећи испуњеност услова за продужење притвора према окривљеном Марку Јовишићу, а у шта спада и оцена постојања основане сумње да је окривљени извршио кривично дело, упустио у оцену основане сумње у погледу извршења кривичног дела, чиме је по ставу браниоца код овог судије формирано предубеђење како у односу на кривично дело, тако и у односу на окривљеног, а које предубеђење је по браниоцу таквог квалитета да представља околност која нарушава претпоставку непристрасности судије, због чега су у конкретном случају испуњени услови за изузеће судије Боривоја Папа у поступку мериторног одлучивања по жалбама на првостепену пресуду.

Супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Јовишића и малолетног сада пунолетног АА, адвоката Горана Карадаревића, по налажењу Врховног суда, не може се прихватити став да свако одлучивање судије о притвору према окривљеном нужно нарушава претпоставку непристрасности тог судије приликом мериторног одлучивања о кривици истог окривљеног. То произилази и из праксе Европског суда за људска права и Уставног суда Србије.

Наиме, према пракси Европског суда за људска права, не може се сматрати да сама чињеница што је судија у кривичном поступку доносио одлуке и пре суђења у поједином предмету, укључујући и одлуке везане за притвор, оправдава страх да тај судија није непристрасан. Оно што је важно су опсег и природа тих одлука (Feu против Аустрије, став 30; Sainte-Marie против Француске, став 32; Nortier против Холандије, став 33). Када одлуке о продужењу притвора захтевају „врло висок степен јасноће“ у погледу кривице окривљеног, Европски суд за људска права је нашао како може изгледати да је непристрасност дотичних судија подложна сумњи, те да се бојазан подносиоца захтева у том погледу може сматрати објективно оправданом (Hauschildt против Данске, став 49-52).

Из наведеног произилази да, по правилу, учествовање судије у доношењу одлуке о притвору према окривљеном у истом предмету не представља разлог за његово изузеће приликом одлучивања о кривици у односу на истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом одлучивања о притвору судија заузео јасан став о кривици окривљеног или није, дакле, ради се о фактичком питању у сваком конкретном случају.

У конкретном случају, из списка предмета произилази да су кривична већа Апелационог суда у Новом Саду, а у чијем саставу је између осталих судија био и судија Боривој Пап, у наведеним решењима којима је одлучивано о притвору према окривљеном Марку Јовишићу, а на која решења се у захтеву позива бранилац, анализом доступних података утврдила постојање основане сумње да је окривљени Марко Јовишић извршио кривично дело које му је стављено на терет оптужницом јавног тужиоца, а што је неопходан услов за продужење притвора према окривљеном,

те да су кривична већа Апелационог суда у Новом Саду при томе дала разлоге због којих налазе да су испуњени услови за продужење притвора према окривљеном, а што је иначе неопходан садржај сваког решења о продужењу притвора према окривљеном.

Према ставу Европског суда за људска права у предмету Драгојевић против Хрватске (од 15.01.2015. године - представка број 68955/11), сама чињеница да је судија у суђењу већ доносио предпретресне одлуке у предмету, укључујући одлуке везане за притвор, не може оправдати бојазан о његовој непристрасности, већ само посебне околности могу оправдати другачији закључак. Увек је одлучан опсег и природа предпретресних мера које је предузео судија. Надаље, у овој одлуци Европски суд за људска права истиче да питања на која судија мора одговорити при доношењу одлука о продужењу притвора нису иста као она питања која су одлучујућа за правноснажну пресуду. Приликом одлучивања о притвору и доношења других предпретресних одлука те врсте, судија по кратком поступку оцењује доступне податке како би утврдио постоји ли основ за сумњу против окривљеног за извршење кривичног дела, док приликом доношења одлуке на крају суђења мора проценити јесу ли докази који су изнесени и о којима се расправљало пред судом довољни да би окривљеног огласио кривим. Сумња и формално проглашење кривице не могу се третирати као да су истоветни (Jasinski против Пољске, став 55, представка број 30865/96 од 20.12.2005. године).

Дакле, по налажењу Европског суда за људска права, оцена постојања законских услова за продужење притвора, а која укључује и оцену постојања „основане сумње“ о извршењу кривичног дела од стране окривљеног, не може представљати формирање става судије о кривици тог истог окривљеног или казни коју му треба одредити, односно „предубеђење“ судије, како то у захтеву тврди бранилац, а које доводи у сумњу законску претпоставку непристрасности судије.

Примењујући напред наведено на конкретан случај, Врховни суд налази да сама чињеница да је судија Боровој Пап као председник већа које је донело побијану другостепену пресуду Апелационог суда у Новом Саду, којом је преиначена првостепена осуђујућа пресуда у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног Марка Јовишића, у ранијој фази поступка учествовао у саставу већа у доношењу одлука које су везане за одлучивање о мери притвора према окривљеном, а у ком одлучивању се кривична већа уопште нису бавила питањем кривице окривљеног, по налажењу Врховног суда, не доводи у питање претпоставку непристрасности овог судије код одлучивања о кривици окривљеног Марка Јовишића, конкретно код доношења побијане другостепене пресуде, због чега побијаном другостепеном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, а како се то неосновано тврди у захтеву за заштиту законитости браниоца.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвоката Љубице Силић у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да је побијана осуђујућа пресуда заснована искључиво на незаконитим доказима и то на записницима Вишег јавног

тужиоца у Сремској Митровици о испитивању сведока ГГ и сведока малолетног оштећеног ББ од 23.12.2019. године и записницима Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици о испитивању сведока ДД и сведока малолетног ЂЂ од 13.01.2020. године, а које незаконито прибављене доказе је суд требало да сходно одредбама чланова 16. и 84. ЗКП издвоји из списка предмета. Као разлог незаконитог прибављања наведених записника, бранилац окривљених истиче да су наведени сведоци испитани супротно одредби члана 98. ЗКП којом је предвиђено да се сведок испитује понаособ и без присуства осталих сведока, при чему су у конкретном случају сведоци ГГ и ДД били присутни приликом саслушања сведока малолетног оштећеног ББ и сведока малолетног ЂЂ. Поред тога, по ставу браниоца незаконит је и записник о главном претресу Вишег суда у Сремској Митровици од 14.08.2023. године, обзиром да је на том главном претресу у присуству психолога Центра за социјални рад Стара Пазова употребом техничких средстава за пренос слике и звука (видео линком) испитан малолетни оштећени ББ, а чијем испитивању су супротно одредби члана 98. ЗКП присуствовали и сведоци ГГ и ДД, законски заступници малолетног оштећеног.

Исти наводи захтева били су истакнути у жалбама бранилаца окривљених, те су били предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Вишег суда у Сремској Митровици К-77/22 од 17.08.2023. године. Апелациони суд у Новом Саду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 18 другостепене пресуде Кж1 985/23 од 06.03.2024. године изнео разлоге, које Врховни суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Осталим наводима браниоца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвоката Љубице Силић у овом делу, се, по налажењу Врховног суда, не оспорава законитост наведених записника, већ се оспорава веродостојност исказа малолетног оштећеног ББ и оцена суда о прихватљивости овог доказа, а у вези са тим и правилност утврђеног чињеничног стања, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па стога Врховни суд ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвоката Љубице Силић није посебно разматрао.

Осим тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Јовишића и малолетног сада пунолетног АА, адвоката Горана Карадаревића у делу у којем указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, истицањем да се у конкретном случају у радњама окривљеног Марка Јовишића и малолетног сада пунолетног АА, које су утврђене у изреци побијане осуђујуће пресуде, не стичу елементи кривичног дела отмица из члана 134. КЗ за које су они правноснажно оглашени кривим, из разлога јер у истима по ставу браниоца недостаје јасно дефинисана и конкретно одређена намера окривљених да се од малолетног оштећеног који је задржан или од другог лица изнуди новац или каква друга имовинска или неимовинска корист или да се малолетни оштећени или неко друго лице принуди да нешто учини, не учини или трпи, већ се по браниоцу у

радњама окривљених евентуално могу стећи само елементи кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. КЗ.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвоката Љубице Силић у делу у којем истиче да је суд повредио одредбе чланова 134. и 132. КЗ, јер у радњама окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, које су утврђене у изреци побијане осуђујуће пресуде, нема елемената кривичног дела отмица из члана 134. КЗ за које су они правноснажно оглашени кривим, обзиром да на страни окривљених није постојала принуда и намера да се малолетни оштећени принуди да нешто учини, не учини или трпи ради прибављања имовинске или неимовинске користи, нити је критичном приликом употребљено било какво средство принуде, већ се у радњама ових окривљених по мишљењу браниоца евентуално могу стећи само елементи кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. КЗ. Изнетим наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се по налажењу овога суда нижестепене пресуде суштински побијају због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Основни облик кривичног дела отмица из члана 134. став 1. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 72/2009 од 03.09.2009. године, са ступањем на снагу дана 11.09.2009. године), који је важио у време извршења кривичног дела и време пресуђења, чини онај ко силом, претњом, обманом или на други начин одведе или задржи неко лице у намери да од њега или другог лица изнуди новац или какву другу имовинску корист или да њега или кога другог принуди да нешто учини, не учини или трпи. Ставом 3. члана 134. КЗ прописан је квалификовани облик овог кривичног дела који постоји ако је отето лице задржано дуже од десет дана или је према њему поступано на свиреп начин или му је тешко нарушено здравље или су наступиле друге тешке последице или ко дело из става 1. овог члана учини према малолетном лицу.

Имајући у виду цитирани законски опис бића квалификованог облика кривичног дела отмица из члана 134. став 3. у вези става 1. КЗ, те чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне првостепене пресуде у којем је наведено да су окривљени Марко Јовишић и Лазар Јовишић и малолетни сада пунолетни АА, заједно са окривљеним ВВ, као саизвршиоци, а по претходном међусобном договору, свесни свог дела чије извршење су хтели, свесни да је њихово дело забрањено, при чему су били способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, силом одвели и задржали дете – малолетног оштећеног ББ (рођеног ...2006. године), у намери да истог принуде да нешто учини и то да свог брата малолетног ЂЂ (рођеног 2002. године) позивањем телефоном и слањем СМС порука наговори да дође на фудбалско игралиште „Пажић“ или на гробље у Старој Пазови, а у време, месту и на начин ближе описан у изреци пресуде, то се, по налажењу Врховног суда, у кривичноправним радњама окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића и малолетног сада пунолетног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја квалификованог облика кривичног дела отмица из члана 134. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које су они оптужени и правноснажно оглашени кривим. Супротно наводима бранилаца окривљених у чињеничном опису кривичног

дела утврђеном у изреци правноснажне првостепене пресуде описана је употреба силе од стране окривљених приликом одвођења и задржавања малолетног оштећеног ББ, а услед које употребе силе је малолетни оштећени критичном приликом задобио бројне телесне повреде, а такође је описан и начин на који су окривљени вршили принуду над малолетним оштећеним који је задржан, а у намери да га принуде да нешто учини и то да малолетни оштећени позивањем телефоном и слањем СМС порука наговори свог брата малолетног ЂЂ да дође на фудбалско игралиште „Пажић, а што је малолетни оштећени услед принуде и чинио у телефонској комуникацији са својим братом, дакле у изреци пресуде је јасно одређено и описано у чему се у конкретном случају састоји намера окривљених која је обухваћена субјективним бићем овог кривичног дела, а што је довољно за постојање предметног кривичног дела, при чему околност да окривљени нису успели у тој намери, по ставу Врховног суда, није од одлучног значаја за постојање довршеног кривичног дела отмица из члана 134. КЗ, па се стога наводи бранилаца окривљених којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењују као неосновани.

Надаље, како се, и по налажењу Врховног суда, у радњама окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића и малолетног сада пунолетног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела отмица из члана 134. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, то је стога суд у конкретном случају правилно применио кривични закон правном квалификацијом кривичноправних радњи окривљених ближе описаних у изреци правноснажне првостепене пресуде као кривично дело отмица из члана 134. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, па се следствено томе као неосновани оцењују и наводи бранилаца којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП истицањем да се у радњама окривљених евентуално могу стећи само елементи кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. КЗ.

Такође, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца малолетног сада пунолетног АА у делу у којем, указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истиче да је суд повредио одредбу члана 52. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, обзиром да како је предметно кривично дело учињено и од стране пунолетних учинилаца и од стране малолетног учиниоца АА, то се по ставу браниоца јединствени кривични поступак у конкретном случају морао спровести пред већем за малолетнике.

По налажењу Врховног суда у конкретном случају није повређена одредба члана 52. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица. Наиме, одредбом члана 52. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица је прописано да када постоји основана сумња да је лице учинило неко кривично дело као малолетно, а неко као пунолетно, по правилу ће се спровести јединствени поступак пред већем које суди малолетним лицима, уколико то лице у време покретања поступка није навршило 21 годину. Имајући у виду цитирану законску одредбу у којој се наводи како би суд, по правилу, требало да поступа у процесној ситуацији предвиђеној овом одредбом, те да овом одредбом није предвиђена обавеза суда да у сваком конкретном случају мора тако да поступи, то дакле, по налажењу Врховног суда, из цитиране

законске одредбе произилази да није искључена могућност да суд, изузетно, поступи и другачије од овог правила, па се следствено томе оцењују као неосновани наводи браниоца.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвоката Љубице Силић и браниоца малолетног сада пунолетног АА у преосталом делу су одбачени као недозвољени.

Бранилац окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвокат Љубица Силић као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљенима. Међутим, бранилац даље у својим наводима не указује у чему је то суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљенима, већ само истиче да је суд окривљенима Марку Јовишићу и Лазару Јовишићу изрекао превисоке казне затвора, будући да је приликом одмеравања казни, сходно одредби члана 54. КЗ, окривљеном Марку Јовишићу узео у обзир само отежавајуће околности, а не и олакшавајуће околности које постоје на његовој страни, док је окривљеном Лазару Јовишићу суд требало да у конкретном случају изрекне минималну казну затвора у трајању од 3 године јер на његовој страни не постоји отежавајућа околност у виду раније осуђиваности, а којим наводима захтева браниоца окривљених се по налажењу Врховног суда нижестепене пресуде суштински побијају због повреде одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како је, дакле, у поднетим захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвоката Љубице Силић, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено окривљенима (члан 439. тачка 3. ЗКП), док бранилац својим наводима у овом делу суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и њиховом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтеве за заштиту законитости адвоката Љубице Силић у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвокат Љубица Силић у поднетим захтевима за заштиту законитости истиче и да нижестепени судови у образложењима побијаних пресуда уопште не наводе на који начин су утврдили да у радњама окривљених постоје елементи саизвршилаштва предвиђени одредбом члана 33. КЗ, а који наводи браниоца окривљених би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Осим тога, бранилац окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвокат Љубица Силић у поднетим захтевима истиче и да из изведених доказа није на несумњив начин утврђено да су окривљени Марко Јовишић и Лазар Јовишић извршили кривично дело отмица из члана 134. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, већ да је суд своју одлуку засновао само на претпоставкама, оспоравајући при томе чињенична утврђења суда као неутемељена у изведеним доказима, а у односу на окривљеног Марка Јовишића бранилац истиче и да из његове одбране, која је потврђена исказима испитаних сведока ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, произилази да се окривљени Марко Јовишић у време

извршења предметног кривичног дела налазио на другом месту, те бранилац оспорава оцену суда о постојању на страни овог окривљеног умишљаја и урачунљивости као субјективног обележја кривичног дела истицањем да током поступка није одређено психијатријско вештачење окривљеног Марка Јовишића на околност утврђивања структуре његове личности и степена његове урачунљивости, а којим наводима бранилац окривљених фактички указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова у побијаним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Бранилац малолетног сада пунолетног АА у поднетом захтеву истиче да суд приликом избора кривичне санкције коју ће изрећи малолетном сада пунолетном АА није узео у обзир прибављени извештај Центра за социјални рад у коме је предложено изрицање истом васпитне мере, већ је малолетном сада пунолетном АА изрекао максималну казну малолетничког затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци, занемаривши при томе приликом одмеравања казне малолетничког затвора околности предвиђене одредбом члана 30. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица и то околности везане за степен зрелости малолетника и време које је потребно за његово васпитавање и стручно оспособљавање, као и његове породичне прилике, а бранилац у поднетом захтеву полемиче и са разлозима које су нижестепени судови дали у образложењима побијаних одлука везано за изрицање кривичне санкције малолетном сада пунолетном АА, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП. Такође, бранилац малолетног сада пунолетног АА у поднетом захтеву наводи и да се из побијаних пресуда не може утврдити да ли председник већа и чланови већа испуњавају услове у погледу прописаног састава већа предвиђене у члану 44. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, а којим наводима бранилац по налажењу Врховног суда указује да је суд у конкретном случају био непрописно састављен, а што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвокат Љубица Силић у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија и због повреда одредаба члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, а бранилац малолетног сада пунолетног АА нижестепене пресуде побија и због повреда одредаба члана 438. став 1. тачка 3) и члана 441. став 1. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу захтеве браниоца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвоката Љубице Силић и браниоца малолетног сада пунолетног АА оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића и малолетног сада пунолетног АА, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио као неосноване и то у целости захтев браниоца окривљеног Марка Јовишића - адвоката Горана Карадаревића, те

захтеве браниоца окривљених Марка Јовишића и Лазара Јовишића, адвоката Љубице Силић у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а захтев браниоца малолетног сада пунолетног АА – адвоката Горана Карадаревића у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у преосталом делу ове захтеве одбацио као недозвољене на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић